

column

Katinka Slump

Wouter Bos en Passend Onderwijs

Vrijdagmiddag reserveer ik voor moeilijke gesprekken met schoolbestuurders. Op die middag lopen scholen leeg en blijft het management achter. Er is dan gelegenheid voor overleg. Deze vrijdag gaat het om Marco. Marco is zwaar dyslectisch. De basisschool heeft hem intensief begeleid en verwacht dat hij een vmbo-diploma moet kunnen halen. Nadat Marco de brugklas heeft afgerond denkt de school voor voortgezet onderwijs daar anders over. Zij willen Marco plaatsen op de praktijkschool. De ouders stemmen daarmee niet in en vragen mij om advies. Om te kunnen vaststellen of het besluit van de school zorgvuldig is genomen, moet een aantal stappen worden gezet. De eerste stap is het opvragen van het leerlingdossier om te zien hoe het er voor staat en wat de school tot nu toe heeft gedaan. Uit de schoolgids blijkt waartoe de school zich tegenover ouders heeft verplicht. Daarin wordt vaak verwezen naar het zorgplan. Dit zorgplan beschrijft het traject dat scholen moeten lopen voordat kan worden vastgesteld dat ze niet langer in staat zijn een leerling goed te begeleiden.

Samen met de ouders stel ik vast dat er nog opties liggen. Ik ga hierover met de schoolleider het gesprek aan. Deze vrijdagmiddag probeer ik hem ervan te overtuigen dat er nog kansen liggen en dat hij tegenover Marco en zijn ouders verplicht is deze te benutten. Ik geef aan dat de ouders coöperatief zijn, maar ook

opkomen voor het belang van hun zoon. De bestuurder luistert. Hij weet dat toegeeflijkheid naar de ouders hem de nodige discussie met zijn team zal opleveren. Daarvoor heeft hij tijd nodig. Hij weet ook dat hij bij mij met een half verhaal niet weg komt. Ik voel dat hij mij veeleisend vindt.

Ik stel mij op het standpunt dat ook Marco recht heeft op (passend) onderwijs en

Helaas leert de praktijk dat de positie van Marco kwetsbaar is

persoonlijke ontwikkeling. Waar mogelijk moet voorkomen worden dat zijn dyslexie dit recht beperkt. Ik ben bereid om mee te denken bij de bestrijding van de beren op de weg, maar sta pal voor het belang van deze leerling. Helaas leert de praktijk dat de positie van Marco kwetsbaar is. Ik moet dan ook laveren. Die gesprekken op vrijdagmiddag zijn geen geringe opgave. Daags daarna bezoek ik mijn oude middelbare school, het Christelijk Lyceum in Zeist. Ter gelegenheid van de honderdste verjaardag doen het duo Wouter Bos en Ursul de Geer, beiden oud-leerlingen, verslag van hun schooljaren. Mijn oude school bleek in staat geweest talent te ontwikkelen. Op zoek naar bekenden en

herinneringen loop ik in de gang een blinde reünist tegen het lijf. Ik herinner mij weer dat de school destijds was verbonden aan het blindeninstituut Bartiméus. Meer dan dertig jaar was dat uit mijn gedachten geweest en nu, daar midden in die gang, realiseer ik mij voor het eerst wat dat voor mijn school heeft betekend. Als leerling werd je geacht geen tassen of jassen in de gangen te laten slingeren en je fiets in het rek te zetten; je blinde schoolgenoten konden daarover immers hun nek breken. Ik herinner me het gesjouw tussen de lessen met de zware braillemachines. Het ritmische getik op die apparaten waardoor de stilte in de klas werd doorbroken. De danslessen tijdens schoolfeesten opdat het er ook bij hen 'soepel' uit zou zien. Bij mijn schooltijd hoorde dan ook de gemeenschappelijke zorg voor deze leerlingen tijdens de gymles en op het zeilkamp in Grouw. Zo vanzelfsprekend. Naar ik van een oud docent heb begrepen zijn de blinde leerlingen uit de school verdwenen. Er is nu TTO, tweetalig onderwijs. Wouter Bos is maar een paar jaar jonger dan ik. Hij heeft het denk ik nog meegeemaakt. Ook hij heeft ooit op school in Zeist geleerd dat er in het onderwijs meer mogelijk is dan we soms denken. Als we dat nu beiden uitdragen, hij in Den Haag en ik op vrijdagmiddag bij de schoolbestuurders, dan wordt het nog eens wat met dat passend onderwijs. Wie helpt hem herinneren?

Katinka Slump is advocaat onderwijsrecht, werkzaam bij Rensen Advocaten in Alkmaar en lid van diverse werkgroepen van de Nederlandse Vereniging Onderwijs Recht (NVOR). De komende tijd beschrijft zij voor Balans Magazine diverse voorvallen uit haar praktijk. Katinka Slump is getrouwd met een kinderarts en moeder van vijf kinderen, waarvan de twee jongsten een tweeling.